

---

dirk vekemans

---

*Poëtische teksten
maart 2008*

ALS EEN ZUCHT GING HET VUUR DOOR HET CIPRESSENHOUT,-

*“Wanneer het gewei van het hert uitsteekt boven het groen,
Lijkt het dor hout.
Wanneer het hart zich geheel heeft blootgelegd in woorden,
Zeggen ze: hij is gek.”*

Velimir Chlebnikov [1910-1912] (vert. W. G. Weststeijn)

in de bleke wisselstand van het ontkleedde heden
sta je bevallig gelokt, in haargolven uitvalsensend
het ware ware dat je even was & hevig
als een stormvuur dat vuurstormde,
als de zure zang die zichzelf uitzong & dan maar alles vrat,
als een vreten dat tenslotte ook zichzelf vergat.

Maar nasmeulde niet in het houtskool van toen
de manende vlek van het betekende gruwelijk
een omen van taal op je tong? vergeefs want

alvast ik

in deze kreupele levensbeemd, dit dorre bestek
van ons niet meer minnerige heden
wil ik mij niet al aan je vel geheel vergroeid zien,
je magerte koortsig bij eender welk maanlicht
met een zwermende wildgroei van cellen,
de wriemelende maden van mijn lust uitbenen
tot het puurste blank, de witte ruis
van mijn meest botte gedachte?

& die takken der gekte dan
in hun waanzinnige potje schuimrubber
naakt & brekerig tegen het onmetelijke geheugenhout
te priemen zal ik houden: kijk & neem dit gewei,
het is mijn hart

een vermolmde spier, een verschrompeling van licht
in het lenterige kiemen & kolken bloedrood
van de alom onverbiddelijk aflopende rede

& dit dan de blankwelling óp van het schone
maar paars weldra op de blauw omspannen
hemelbol, opsolferend in de gloeiende asla,
het zwarte helaas van mijn droeve herinnering.

HET SCHRALE

[publieksadressering, ergens helemaal vooraan in te voegen]

De lente steekt ons de vervlogen hoop
weer achter de ogen & het groene vuur
kromt onze botten in.

Het breekt ons de houding
met walging & smarten &
dra wij reiken u gloeiend van liefde
zoals het geschreven staat
de houten nap aan met onze huismelk. We trillen.
Onze ledematen spellen bewogen de naam
die wij te uiten dienen.

In de kom klotst de melk, wit & bevallig. Wij smeden
& richten het smeken tot de wordeinden ook
het licht insmelten & in het schijnsel vervagend
uw lippen beroeren: drink toch mede hiervan & zie
het hier overvloedig stremmende leed
dat wij belijden, de verleden pijnen al
die ook de onze zijn, zoals het ook de uwe weerom zijn zullen,
nu & in geheel het uitgeduurde, het veranderde omwoelen
& wat u allen daarin zo onverschillig laat.

*Laat ons even voor u ter kiezel rollen
het schone verbrand
tot het schone dat kiezelt
op uw tong.*

& Proef ook onze aardbeien, zie hoe ze zich op de schotel
ophopen, het zijn de eerste dit jaar, maar ze zijn roze
& hun vlees is lijvig & wild, ze lijken wel
het spreekwoordelijke hart
uit onze woedende tuinen gerukt,
de reden misschien waarom u
ons niet harden kan. Dood, je

zal ons verstijven & we huiveren maar
nu met de wind in het haar & de stem die ons doorschiet
nu de schoonheid ons aansnijdt & wij met bloeden niet stoppen
kunnen,

nu lichten wij op, dus hoort nu toe,

in het roet van dit al
doorheen het opwalmen alom van onze wanen
bij het instuiken van wat er nog restte aan waardigheden
bij de kramp van het venijn in de buik van de aarde

het opvlammen, kortstondig,
van deze schrale zang
in de taal van de sterren geschreven
wat u nu weerklinkend toereikt nog bij leven
vanachter het amorfe traliewerk
van onze dode woorden.

OPLOSSING

I

Een trage sliert van deernis & verdriet
die vak na vak dieper & dieper
naar het diepe daalt
waar niemand is
& niets.

Als je roert in het niets
beweegt er niets, dan heb je
dat toch al :

in stilte schuur & neerwaarts wervel ik mij uit
éénling in de vlinderslag van je verlangen
& bij het gruis van de verdingelijke goden
slijten bulderend uit onze genitale genesis:

- een schip, waarop je naam gaat overstag
- een kelk, waarin je lichaam uitbloedt tot een woord
- een bed, met de rimpels van het affe woelen
- een kaars, vernietiging waaraan je haargeur zich onttrekt
- een boek, bedrog met al je hoogst toepasselijke verhalen
- een boom, waarin je witte weigeren bij het mijne rood verkronkelt & vertakt
- een ladder, maar het doel & je ogen ontbreken

II

Een trage stoet vol deernis wekt verdriet &
zie: bij het zwart achter de hoge ramen we
deinzen schokkerig achteruit want plots

de zwarte angsten spiegelen zich in zwarte angsten &
in de metronoomslag van het nare putten wij ons uit
in loodzwaar geritmeerde excuses, starre gebeden

waarin wij keer op keer de moed vinden voor nieuwe beloftes.
We beloven elkaar de verlossing: in, op & door elkaar,
zoals wij ook verlossen de anderen: in, op & door elkaar.

Zo gaat het telkens weer neerwaarts naar de oplossing toe:
we hebben het, we hebben het geheel in de hand, we
nijpen de tijd & het al uit het lopende zand.

LIJFSBEHOUD

III

& Op het einde sta je
op het einde van
een smalle gang halfnaakt
met het wit van je buik & je
billen te schitteren: je lacht
& je neemt het masker
& je zet het op & af & op...

& Hoe snel ik mij ook
in je denk, ik krijg
de loopse krul in je mond
maar niet te pakken.

Tulpen te tuimelen op de verte staan zo wil ik je nog raken
bij het zwermen van verhevigde duiven waarop de zon
sprenkelt zijn vette vingers lentelicht. Drijfvluchten donkeren.
Gedrum is er & droefte. Plens ik bloesem op dit rode blad,

het is een pad wég van mijn bloed-bevlekte hand. Moed-
willig ik ruk je de maan & de man & de letters
van het bordkarton & prik ze bij het witte stralen
op het schuimvlokken van de kolkzee, de steile

ópzang die ik in je aangestoken heb. Je turft me een boek,
maar ik zie slechts het onomkoombare zinweigeren mij
toegapen, het sterfgat met de rafelranden zuigen & suizen

naar hoe het daar naar leegte daalt. Een lichaam nekt vergeefs
naar lege overkanten. Barst nu mijn vel nog van de maartse kou,
straks duw ik mij je luwte in, langs je lippen die ik lachend openvouw.

VOLTAGE

Vingerlicht
Kattenijzer
Breekmond
Spoelzucht

Waterdreef
Schilderpees
Voetuitval
Zendgat

Afhemelen
Doenselen
Bedromen

Invloed
Erbarmen
Morsen

HOTEL (IN 8)

1. Het huis ligt in de golven, de golven vullen de nacht, de nacht zit in je hoofd & je hoofd staat in het huis. Wat kan er misgaan?
2. Kijk hoe je lichaam daar te wiebelen ligt: ik zet het roermondje erop & hap het lijden open, slurp stilletjes (stilletjes) want lichamen lachen niet. De ernst zit in de materie namelijk (cfr. het huis), de lust in de mens maar het geheel loopt ergens daar tussenin verloren/mank & ook wel eens te pletter.
3. Ja doen! Koop deze maar dan blijven de bindteksten lekker kloppen.
4. Ach, vriendje, als het gedachtenstreepje maar ophoudt & afklopt op tijd, & regelmatig berijmd het ik zich vinden kan met de einder & de einder het zicht op de ander betrekken. Jaar na jaar tot iedereen vergeten is dat het ook nog kan ophouden. Maar wat zou het: zoals het echt was beleef je het toch nooit.
5. *“Kak man waar is dat hotel nou gebleven, die lamstralen van een Belgen ook al.”*
6. Deze deur niet, nee, blijf daar maar vanaf. (Het zit ‘m in de komma, denk ik, in “namelijk, de lust”.)
7. “Ah ja, kijk hier staan jullie: V&V De Smet, kamer voor twee, op 23-8. Da’s in orde mijnheer De Smet, kamer 406 op de vierde etage, hier is het sleuteltje, alstublieft & wij wensen u een prettig verblijf!”
8. Alles komt altijd op tijd.

GENOEG

De luchten klinken onder druk tot klanken.
De klanken vluchten in de maffe woorden.
Het stof stuift uit de dode boeken. Genoeg.

Ik doe het licht aan als het uit is.
Ik doe het licht uit als het aan is.

Ik doe het kleed uit dat je draagt.
Ik licht het vel op dat je schraagt.
Ik duw de zwaarte uit je zucht.

Ik ben in u.
Jij bent in mij.
De wereld is
In volle vlucht.

KRONING

nog even & de lente komt het droge
land uitgekropen, de korst barst glazig
op de kerfnaden open, danig
waait het in op de mensen & de mensen
verhalen het verhaalde

van bovenaan af de donkerte uit: kregelig
het kind schoffelt het licht naar beneden -
enkel de toplaag mijn jongen
steek niet te diep-

Izeganz strompelt & botst op het schot
met de weergalm die hem in deze woorden houdt :

ik red je mijn liefde mijn liefje ik kroon je
tot idee der ideeën, tot orchidee lik ik je
van binnenin uit in het verzwegen gezegde

ik hak je treden in mijn zilveren stilte, je
dingen versnellen tot razende letters
in de glanzende diepte, het klatert
waar je denkt dat je bent &
je bent er nog

even &

[implosie van het theater]

HET BLOED IN DE KELK

Je morst bij het drinken een spat
op het tafelblad. Je wrijft, maar je

wrijft een wereld open. Straks zien
ze het nog, zien ze je liggen in je bad,

hoe je ons de toekomst in zeepranden
bewaart. Je tong likt van je lippen

hoe je mij ontdubbelt daar, & je zucht.
Je duikt & je slikt & je spuugt: zodoende

hou je nog even de kelk staande
op de waterspiegel, braak je het bloed

erin. De tafel schuift aan, de mensen
doen hun jas uit, kloppen zich het ijs

& het blauw uit de haren. Kom dan,
hier zitten wij. Verklank je gebaar.

AFVAL

Diep in het gat, pal in de kern staat de kerk, zwart als de stop van een
bad. In het Niets zijn we nu, het Blauwe Niets waar iedereen al die
jaren van droomde. De kerk staat er middenin.

Hoog drijven de wanden de wanden omhoog. Staalblauw loopt daar de
ruimte verder de ruimte in, kil & naar alle kanten. Tot in de wolken, zo
lijkt het wel, maar die zijn er natuurlijk niet. Het koelwater kolkt &
druist naar beneden, maar nergens tegenin.

In de kerk liggen de lijven log. Van het lange liggen zijn ze kribbig
geworden, & van het water voos. Bovendien zijn de meeste koortsig,
want ondanks de kou zie je hen liggen zweten.

- "Pulk toch die eelt van je voetzolen", zegt het dikste lijf tegen een
dunner exemplaar, "wrijf het geweekte vel tot bolletjes, dan blijf je net
& begin je niet zo vlug te stinken!"

- "Drup toch de afvoer door met je nettigheid", bijt het dunnere lijf van
zich af, "ik lig hier al, is dat niet erg genoeg? Ik hoef je gemekker d'r
niet nog 's bij."

Zo is het ook: het water valt de lijven maar langs, voortdurend.
Dus je zou kunnen zeggen doe toch zus of zo, maar ach, wat zouden ze
kunnen zo ze al wilden?
& Wat dan wel, als ze al konden, iets anders dan liggen, bedoel ik?

Daarop verdwijnt waarschijnlijk weer de kerk, die overigens niet van
steen is gemaakt, maar van het gestaag loskomende afval der eeuwig
wekende lichamen.

OETOEN PLUKT DE BLOEM

Het Oog ziet neer & meer.
Het Hart is blind & weet
zich door het ziende
onbemind.

Oetoen

plukt keer op keer
de bloem.

Huilen kan ze niet maar voel
het droeve dreunen, zie
in het witte kronkelen
van honderden larven

de diepe vaste kronkel
waarop zij valt,
waarop zij viel,
waarop zij vallen zal & hoor

het weeïge ritselen, het
slurpen & glijden
van het leed & de lust
in de bange wortel
van haar

blanke benige lijf.

In het vlokke opdwarrelen
van grijze asse woedt al
& davert ontketend de tijd.

De bloem ooit Oetoen.
Nu is het vuur,
nu laait het nog van het nog
hoog op
in de nok
van haar ziel.

NIETS GAAT VERLOREN

[diatribe bij de dood van Hugo Claus]

1. DIEP TOT IN DE HOEKSKENS GAAN

wie? wat? het? de wijze snuit haar neus
met spic & span. het volk is weg
maar niets gaat niets gaat niets gaat verloren.
de hele woning is proper, zonder afspoelen.

de nacht zit in uw kopken
het poesje zit in de pels
de golven golven maar willen maar niet
in het Hopi want in het wit of in het Hopi,
vullen de golven niet de nacht maar
valt de nacht met het bezige golven samen
in het golven dat golven wil des nachts.

Moeilijk.

Het huis ligt in
het huis ligt in het huis ligt in
het huis ligt in het huis ligt in
het huis ligt in het huis ligt in

Moeilijk.

het huis liegt de golven voor want de stad waait niet
(maar nee gij) want de lente waait niet (maar nee gij)
de wind waait

de wind waait
& de blikken vallen de ogen uit & de blikken
sturen ons naar hun angsten
recht het wit in van de
angstige blikken

de wind waait
& het doek is een landkaart van België. Daarboven luidt
klokke Roeland. De landkaart trilt.

2. HET DOEL

o
markiezin, -

(hier trekt vlug uw hoge hakken aan)
(schep u de haren vol met het slagroom
van de stedse bloemperkjes), laat u nu u het uur zijn

het fruit turks & het geruk hevig als vanouds &
klotsend onder de soutanes
(hop hop, 't is tijd), dat
het kleurrijke aftepelen aanvangt,

door de ergste *begeersels* in de *gebreedkastte* horden
der nuttelozen van de nacht zodat

de kardinaal straks toch
een schoon spetterend bloedfeest compleet
met kruisen & afgebonden
penissen kan afficheren, -

gij immers die altijd ons opjutten vermag, gij
wier naakte vel in het maanlicht
het touw tot snijdens toe op het bleke
aangespannen opvlamt
& als
aan planken genageld onze voeten te krampen &
onze hangende leden
als kaarsen
rechttop te
bloedstampen
zet
:

[anticlimax der middelen]

*& zo gebeurde het dat eerst in het Gekende Lo maar vervolgens
te antwerpen gent brussel tot diep in de ouderdomsgroeven van het platteland
de zondvloed weerom paars te zwellen in omvang begon
& knalblauw de inkten in onze ronde bokalen als tulpebollen
uitbarstten & wij*

*met de scherpst zingende glasranden in onze kokhalzende kelen
de opgekalefaterde paapse zweer weerom diende weg te schroeien
met onze tot op het bot afgekookte vingers
desnoods uit moesten duwen de etterbol uit onze turkooize ingewanden
of hijgend van het geil
uit onze huigen haarfijn ten minste wegclauzeren
voor de duur van deze glimmende glijbaan
het dampende stort in der rottende letteren*

want zoals de witte maan de vogels trekt trekt gij
de schare dichtersploegen toe
als een ritssluiting
op de lijkzak der falende poeteпоogsels

een nukkig gebaar
in het doordeweekse stromen het spatten van hebzucht
in de burgeraders & de opbloei van wratten
op het hardleerse voorstadsvel van de glasvlezelig
verschitterde Belg

zoals
de witte maan helaas is er
geen één.

3. PASEN

De wind waait.

Het doek is het doel & het doek
is een landkaart van België. Daarboven luidt
klokke Roeland. De landkaart trilt.

De witte maan trekt vogels aan.

De markiezin veegt zich met een dankbare glimlach
het schuim van de lippen. Regelmatige ontvangst
is goed voor de relatie.

Niets gaat verloren.

De zanger beeft,

hij sterft & geeft het bleke land
zijn witte pasen.